

OKTOBER 1977

SOLRENNING

INNHold:

Leder: Oppgavene i Antibyråkratikkampanjen.	s. 2
Bruk Solrenning i Antibyråkratikkampanjen	s. 4
Ungdomskampanjen	
- Aksjon - et nøkkelord	s. 5
- Ungdommen - "de minst konservative i sin tenkning"	s. 6
1. Mai 1978	s. 8
Mandag 7. november: Festmøte i anledning	
60 årsdagen for Oktoberrevolusjonen	s. 9
Debatt & Innlegg:	
- K.F. og valget	s. 10
- Kommunistene i spissen for beretningsdisk.?	s. 12.

LEDER:

OPPGAVENE I ANTIBYRÅKRATIKAMPANJEN.

I Årsplanen har antibyråkratisk kampanjen 2. prioritet. SK slår fast at situasjonen i partiet er bra, men også at partiet er så mye preget av byråkratiske feil at det er nødvendig med en kampanjearta kamp mot byråkratismen på alle nivåer i partiet.

SK slår videre fast at hovedmetoden i kampanjen er kritikk og sjølkritikk. Denne kritikk og korrigeringsbevegelsen har SK gitt opp-takten til ved sjøl å lagen en sjølkritikk for byråkratiske feil i ledelsen av partiet. Det er sjølsagt meningen at denne sjølkritikken studeres nøye av alle partikamerater, og at den vil bli styrket og utdypet gjennom den kritikkbevegelsen SK har startet.

Men det er like klart at denne kritikkbevegelsen mot byråkratismen må føres med styrke på alle plan i partiet.

DS har for sin del begynt arbeidet med en egen sjølkritikk. Som foreløpig konklusjon kan vi ihvertfall slå fast at også vi har vært mye preget av de feilene SK peker på: Messemobiliseringen har ofte lidd under en byråkratisk og administrativ stil. Det har vært for dårlig prioritering mellom oppgavene og for lite undersøkelser av de konkrete forholda for å løse oppgavene, og dermed en god del subjektivisme. Det har ofte svikta i den konkrete veiledningen av avdelingene, til og med avdelinger med store problemer har fått seile sin egen sjø, uten særlig hjelp fra DS. (NB er dette noe annet enn å gjøre avdelingene i stand til å jobbe sjølstendig med god veiledning som utgangspunkt.) Videre har det vært byråkratiske avvik fra stilen med å svare på kritikk og henvendelser. Det har også vært byråkratiske feil i kaderpolitikken til DS: det gjelder både behandlinga av kadersaker, tendenser til "kaderbørs" for å løse oppgaver og allment en for lite offensiv kaderfostring. Som en foreløpig og allmenn oppsummering kan DS slå fast at dette dreier seg om byråkratiske avvik fra messelinja. DS vil offordre kameratene til å gjøre denne kritikken konkret og skarp ved å kritisere konkret og skarp ved å kritisere ut fra egne erfaringer med DS sin ledelse av fylkespartiet. Vi vil peke på et par saker til: Manglene ved de interne partidiskusjonene som ikke minst er skapt av lite aktiv og lite regelmessig bruk av internbladet Solrenning.

Svake eksternt-arrangementer, jfr. kritikken/sjøl kritikken på massekonferansen i valgkampen. Oppfølginga av arbeidet til avdelingene og kameratene i fylket utenfor Bergen, vi oppfordrer kameratene der til kritikk av DS.

Ledelsen av arbeidet med å gjøre kulturen til et våpen i klassekampen. Ledelsen av det antiimperialistiske arbeidet og frontene.

Det kunne sikkert vært flere punkter, men hovedsaken er at DS har konstatert byråkratiske avvik i vår ledelse av arbeidet på alle disse områdene, og at vi sier til alle avdelingene og kamerater: Kom med kritikk, vær skarpe og konkrete! DS sitt byråkratiske avvik kan bare korrigeres gjennom en kritikk-bevegelse der mange deltar, som fører til linjekamp og korrigerering.

Årsmøtebevegelsen med beretningsdiskusjon og nominasjonsdiskusjoner vil være én innretning på denne bevegelsen av kritikk mot byråkratismen.

Men Årsmøtet er sjølsagt underordnet og skal tjene hovedoppgava for hele denne perioden, nemlig ungdomskampanjen.

Dermed er det også klart at kampen mot byråkratiet, med kritikk/sjølkritikk, ideologisk kamp og korrigerering, bedre arbeidsmetoder og arbeidsdeling skal tjene til å styrke masselinja og massearbeidet i ungdomsmassene i første rekke, med sikte på å skape massetilslutning for en progressiv kamplinje i ungdomsmassene, og vinne oppslutning om en revolusjonær ungdomspolitik og de revolusjonære ungdomsorganisasjonen. Dette er ikke det eneste målet for antibyråkratisk kampanjen, men både når vi skal se på DS sin ledelse og avdelingenes arbeid vil målestokken på om vi fungerer i kampen mot byråkratiet i første omgang kunne avleses i resultatene her.

Dette er viktig å slå fast. For vi korrigerer ikke avvik fra masselinja i løse luften, men i forhold til praksis, med massearbeid og virkelige resultater som målestokk.

Dette gjelder for DS, og det gjelder for avdelingene. Kritikken av SK og DS må derfor også ha sin parallell i en aktiv kritikk og sjølkritikk på avdelings-nivå, med sikte på korrigerering og resultater i massearbeidet, og må prioritert, arbeid blant ungdomsmassene.

Og derfor til avdelingene: Studer oppsummeringen av feila med byråkrati og manglende prioritering og arbeidsdeling naye, kjer ut med

kritikk av styret, og sørg for korrigering og resultater i massearbeidet.

Til slutt: DS arbeider med å skape noen lokale "Tachai"-er, for å trekke fram framskredne eksempler på kritikk-sjølkritikk og korrigering, ut fra betydningen av å lede gjennom konkrete eksempler og gi konkrete ideer. Her vil vi bruke Solrenning aktivt. Det oppfordrer vi også alle avdelinger og medlemmer til å gjøre.

- Gjør Solrenning til et våpen i kampen mot byråkratismen!

DS.

BRUK SOLRENNING I ANTI-BYRÅKRATIKAMPANJA!

Vi er inne i den fasen av anti-byråkratikampanja da "skitten skal opp og fram" og "støvet skal hvirvle". En avdeling har reist kritikk av en ledende kamerat fordi han ikke tar alvorlig på grunnplansarbeid. Kritikken og kameratens sjølkritikk kommer i Solrenning. Kritikken vil gi ideer til andre avdelinger om hvordan de kan reise kritikk. Har avdelinga kritikk av ledelsen i fylket? Har partikameratene kritikk av avdelingsstyret? La det ikke bli et "oppgjør på kammeret". La andre lære av kritikken, i Solrenning med den!

TO OPPFORDRINGER FRA REDAKSJONEN

- 1) Et løfte om en artikkel til Solrenning er en avtale, ikke uttrykk for håp eller ønske. Hold fristene, hold avtaler om artikler.
- 2) Vi skulle gjerne hatt noen fine vignetter til de forskjellige spaltene og avdelingene i avisa: leder, ungdom, debatt. Vi har ikke greidd dette sjøl, håper på klipp eller tegninger.

DEADLINE FOR NOVEMBER-NUMMERET: LØRDAG 19. NOVEMBER.

UNGDOMSKAMPANJA

AKSJON - ET NØKKELORD!

Etter å ha jobba noen uker med ungdomskampanjen, har vi her i drabantbyen vår høsta en del erfaringer vi mener andre kan ha glede av.

Vi kom ganske tidlig igang med kampanja, 3-4 uker før valget hadde vi kontakt med en håndfull ungdommer som var progressive. Helt riktig slo vi fast at det ville være galt å la de gå på gress til over valget.

Men på det tidspunktet fikk en skadelig linje utvikle seg i arbeidet vårt. Vi tenkte sånn: Vi har ikke noe RU-lag her ute. Det vil vi ha. Derfor må vi sette igang en studiesirkel for å forberede ungdommene på "det store spranget". Vi foretok visse undersøkelser om RU, og fant ut at de ikke hadde noen studiesirkel og at de hadde et program som vi helst ikke skulle vise til noen. Vi satte oss da ned og prøvde å lage et opplegg sjøl. Så innkalte vi til møte. En kom. Var svært usikker. Vi prøvde på nytt med et møte som skulle starte opp studiesirkelen. Ingen kom. Så ba vi én ungdom hjem til oss for å prate. Resultatet var at jenta mista løste på å drive med politikk. Vi hadde ikke annet å friste med en en difus studiesirkel og en dag-hjemseksjon.

Dette var samtidig med den vellykkede husokkupasjonen i Nøstegaten. Hundrevis av ungdommer innoft huset. Stor entusiasme og kampvilje. Dette tvang oss til å se på vårt eget ungdomsarbeid med nye og sjølkritiske øyne. Kanskje det var oss og ikke ungdommen det var noe galt med?

Vi ble drevet inn i en ny fase av arbeidet. Vi studerte materialet til årsplan-diskusjonen og partiformannens hilsningstale til RU's landsmøte. Et nøkkelord brant seg fest; aksjon.

Vi visste at det var et viktig krav blandt ungdommene her ute å få en ungdomsklubb. Vi undersøkte derfor hvilke planer kommunen hadde og laga en løpeseddel. Med den i hende oppsøkte vi ungdomsflokker og prata med dem. Etterhvert ble vi mer dristige og satte opp en ulovlig stand og samla underskrifter bak på løpesedlene. Foreløpig

klimaks ble nådd sist lørdag: 10-15 delvis ukjente ungdommer samla inn 150 underskrifter i løpet av et par timer. Politiet måtte tilkalles for å fjerne standen vår. Like bortenfor hadde Kvinnefronten en ulovlig punktdemonstrasjon mot Sør-afrikanske varer. Ungpioner-gruppa samlet inn penger til PAC og solgte merker. Rett etter at aksjonen var avblåst, kom tre ungdomsskoleelever bort og spurte om de kunne få være med i fronten. 2 av dem spørker fotball sammen med de som leda punktdemonstrasjonen.

Hva kan vi lære av disse to eksemplene? Vi mener vi kan lære flere ting. For det første: Det er helt rett at "For å utvikle et bra kommunistisk ungdomsarbeid er det helt nødvendig å ha en stil med mange aksjoner og kamper" (p.formann).

For det andre: Vi må styrke kontakten med ungdommen, spesielt idretts-ungdommen.

For det tredje: Åsrplandirektivet er et skarpt redskap i arbeidet med å utvikle en revolusjonær ungdomspolitik.

Vi vet godt at vi ikke er kommet videre langt i arbeidet med den 3-delte målsettinga for ungdomskampanjen. Vi vet at vi vil møte nye tilbakeslag og skuffelser, og at det er et drøyt stykke arbeid som står igjen. Men en ting står spikret fast: Det er oss det kommer an på. Ungdommen er utmerket.

Oleg.

UNGDOMMEN ER DE IVRIGSTE TIL Å LÆRE OG DE MINST
KONSERVATIVE I SIN TENKNING.

Partiet står overfor oppgaven med å utvikle en revolusjonær ungdomspolitik og trekke tusenvis av nye ungdommer med i den kommunistiske bevegelsen.

For å løse denne oppgaven best mulig, er det viktig å kjenne til ungdommens spesielle karakteregenskaper og den betydning de kan ha for arbeidet vårt blant ungdomsmassene.

Jeg har jobbet en tid som partiavdelingen sin ungdomsansvarlig, i et RU-lag! og jeg vil peke på et trekk ved ungdommen som er av særa stor betydning for den kommunistiske bevegelse, og som Mao Tse-tung har oppsummert sånn: "De (ungdommene) er de ivrigste til å lære og de minst konservative i sin tenkning."

Mens voksne folk ofte er færdig fast i bestemte forestillinger

"har skaffet seg et livssyn", har en tendens til å være sta og ofte er dogmatisk, - så har ungdommen en sterk vilje til å suge til seg ny lærdom og lett for å skifte standpunkt. Dette gjelder spesielt for uorganiserte, men også for kommunister.

Jeg skal gi et eksempel på hvordan ungdommen er "de minst konservative i sin tenkning":

Sammen med en kamerat kom jeg like før valget gående forbi et sted der en stor bande med ungdom hadde samlet seg rundt en RV-aktivist. De hadde tatt endel materiell fra RV-aktivisten og satt fyr på det. Vi gikk dit for å hjelpe, og en del av ungdommene var svært aggressive da vi kom. Et par av dem var tydeligvis lystne på slagsmål, og noen av dem spurte om vi også var sånne forbanna RV-typer.

Vi sa at det var vi, men at vi akkurat nå gikk omkring med lister til støtte for Nøstegaten-okkupasjonen for et sted å være. Til å begynne med var de lite villige til å snakke med oss, men da vi forklarte dem ka målsettingen med okkupasjonen var, begynte de etterhvert å gi eksempler på liknende problemer for ungdommen i vår egen bydel. De ga masse eksempler på politivold, og de hadde lite godt å si om "kommunen" og "de som bestemmer".

Vi diskuterte de forskjellige partiene sin praksis opp mot alle de fine ordene fra de samme partiene, og kom inn på RV sin ungdomspolitik og prinsippet om å støtte arbeidere, ungdommer og andre grupperinger i kamp på deres egne premisser. Sånn utviklet diskusjonen seg, og etter et par timer hadde lynsjestemningen gitt seg, og nesten alle ungdommene var blitt våre venner.

Ungdommen vi traff hadde stort sett bare hørt hets om RV og ml-ere, og til å begynne med var de derfor fiendtlig innstilt. Etterhvert som de skjønnte at vi var for deres interesser og dessuten villige til å støtte dem fullt ut i kampen for disse interessene, forandret de standpunkt.

Eksemplet forteller med all tydelighet hvor lite konservative ungdommen er, og det forteller en del om hvilke enorme muligheter vi derfor har blant ungdomsmassene.

ZIK

1. MAI 1977: TENDENS TIL STAGNASJON PÅ LA NDSBASIS

Flere steder i landet gikk Faglig Første mai Front tilbake i forhold til i fjor. Det var stagnasjon flere steder, demonstrasjon nye steder, og framgang noen plasser. Det samlede bildet gir en tendens til stagnasjon på landsbasis. Slik karakteriserer en artikkel i Tjen Folket 1-mai-arbeidet:

I mange år har partiet drevet 1.mai-arbeidet etter de samme linjene. Vår praksis viser at hovedprinsippene vi bygger på er riktige. Men samtidig vil jeg hevde at endel av våre 1.mai-forberedelser nå har fått for mye preg av byråkratisk og sløv rutine.

Hva er den vanlige gangen? Jo, i utpåsnehøsten og forvinteren kommer det et sentralt initiativ, komiteen i Oslo offentliggjøres og partiets forslag til paroler gjøres kjent i organisasjonen. Og de fleste laga oppfatter dette som "greitt" og 1.mai-arbeidet tar stort sett sikte på å følge opp praktiske direktiver og tidsfrister.

Alt dette er nødvendig, men er det nok?

Det skorter på demokratiet i fronten, hevder TF-artikkelen. den andre viktige svakheten ved 1.maiarbeidet er det personlige massearbeidet.

FRAMGANG I BERGEN, MEN FEILENE ER DER!

Bergen var et unntak når det gjaldt de store byene. Vi hadde bra framgang. Massekonferansen er trukket fram som eksempel når det gjelder demokrati og politisk mobilisering i 1. mai-arbeidet. Den betydde mye for å mobilisere aktivistene politisk, for å lære av framskredne eksempler. FFF-bulletinen styrket

også den politiske mobiliseringa.

Dette betyr ikke at vi er fri for de feilene TF-artikkelen trekker fram. Vi har vært preget av den samme rutinemessige jobbinga. Det mangler mye på at gruppene har vært drevet framover ved levende politiske diskusjoner. Stort sett har vi tatt det sentrale opplegget og "tilsatt" det noen lokale paroler. Vi greidde å skjære ned på antall møter, men hadde problemer med å utvikle nye metoder for ledelse. Det var en tendens til desorganisering: i stedet for å følge parolen med få og bedre møter, sløyfet vi møtene.

MASSEMobilisering, HVORFOR KOM IKKE DE SOM HADDE SAGT DET?

I perioden før 1. mai ble det gjort vikrtige erfaringer med å gå ut direkte blant massene. I ei avdeling oppsøkte noen kamater ungdom på snackbaren. Ungdommen ville diskutere! Entusiasmen steg. Og ungdommene lovet å komme i lokaltoget. Men de dukket ikke opp 1. mai. To teorier: 1) Ungdommen er trøtt om morgenen. De forsov seg selvfølgelig. 2) Kommunithetsen hadde gjort sin virkning.

Hvorfor kom ikke ungdommene? Vi kan snu litt på flisa og si: Nei, hvorfor skulle de komme? Hva slags grunn hadde de til å gå i tog med disse folka som dukka opp rett før 1. mai?

Reise ungdomskrav, javel. Men hadde de noen erfaring med FFF-ere og ungdomskrav?

Vi vet om eksempler på at FFF har reist ungdommen til kamp før 1. mai og forevunnet etter 1. mai. Vi vet eksempler på at det har skjedde to år på rad. FFF-ere reiser til kamp og reiser sin vei. Det er godt gjort av ungdommen å la seg mobilisere på kravet om et sted å være to år etter hverandre, når det eneste tilt udet er togmarsj!

Svaret på massemobilisering 1. mai er massearbeid ellers i året. Grunnlaget for en krittig ungdomsseksjon legger vi nå, ved å reise ungdommen til kamp.

1.MAI-ARBEIDET NÅ: DISKUTER HOVEDPAROLENE

Parole for dagen: 1. mai - enhet på klassekampens grunn!

- Kamp mot krigsforberedelsene til supermaktene USA og Sovjetå
- Støtt frigjøringsbevegelsene og de undertrykte nasjonene i den tredje verden!

- 9
- Ungdom- reis kampen mot diskriminering og undertrykking!
 - Kamp mot DNA/LO-ledelsenskriseforlik med monopolkapitalen!
 - Kamp mot de n nasjonale undertrykkinga av samene og fremmed-
arbeiderne!
 - Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner- kamp mot alt
klassesamarbeid!
 - Kamp mot all kvinneundertrykking!
 - For et sosialistisk Norge!

Dette er SKS forslag til hovedparoler. Dette forslaget skal vi diskutere. Og det skal vi gjøre uten å ha avdelingsmøte om 1. mai før jul.

Vi kan diskutere ungdomsparolen med ungdommen. Synes de parolen passer som en samlande parole for ungdommens kamp?

Vi kan reise diskusjonen i avdelinga utenom møtene, ta standpunkt sjøl, notere oss viktige motsigelser og rapportere til avde lingsstyret.

Solrenning er en viktig metode for å reise diskusjonen i hele fylkespartiet. Bruk fantasien, bruk Solrenning!

VI MÅ KOMME FRAM MED ERFARINGER OG KRITIKK!

Vi har brukt ett eksempel fra 1.mai-arbeidet 77. Et vell av erfaringer er begravd i avdelingene.

Grav det opp. Grunnlaget for å rette opp feil i 1. mai-arbeidet er at vi får fram mange erfaringer, mye kritikk, mange ideer.

TA ANSVAR FOR PARTIETS 1. MAI-ARBEID!

DISKUTER HOVEDPAROLENE!

KOM MED ERFARINGER OG KRITIKK!

Solrenning erklærer med dette den faste 1. mai-spalta for åpnet. Kom igjen!

Redaksjonen

MANDAG 7. NOVEMBER:

FESTMØTE I ANLEDNING 60-ÅRSDAGEN FOR OKTOBERREVOLUSJONEN.

Måndag 7. november 1977 er det 60 år siden den historiske henvendelsen fra bolsjevikene "Til Russlands borgere", ble sendt ut. Det var denne dagen for 60 år siden at den røde garde og de revolusjonære troppene besatte jernbanestasjonene, posthuset, telegrafene, ministeriene og statsbanken. Med dette var en ny æra i verdenshistorien innledet. Sosialismen, proleterietets diktatur var ikke lenger

10

bare en teori, men levende virkelighet. Dette slo inn i en begeistret arbeiderklasse over hele verden og det ble en spore til hardere kamp fra alle verdens undertrykte nasjoner.

Denne dagen skal vi bruke til å bryte en lang og sørgelig tradisjon med å forbigå store hendelser for proletariatet i taushet. Et festmøte denne dagen skal styrke kampgløden og entusiasmen for å kaste større krefter inn i den striden vi står midt oppe i her og nå.

Dette skal bli et møte som når opp til det beste vi kjenner fra bevegelsens historie i Hordaland. En glødende festtale om dagen, dagens betydning, mot alle angrep på denne dagen og om ungdommens rolle i revolusjonen: mye kultur på topp, med mulighet for det helt store trekkplaster utenfra fylket. Med innsamling og loddsalg. Dette er et møte ingen medlemmer eller venner av bevegelsen bør gå glipp av. Det blir trykt billetter som blir lagt ut til salg. Se annonser i "Klassekampen". Selg bredt. Billetter kan og hentes på kontoret i Nøstegaten 6, torsdag kl 16-18 og lørdag kl. 12-14. Sett av dagen, følg med i KK. La oss gjøre denne dagen til et gjennombrudd for tradisjonen med å markere de store dager i proletariatets historie. Sett av dagen alt nå, rydd plass i almanakken. Gjør klar festan-
trekket.

FREM FOR ET STORT, LIVLIG OG HØYTIDELIG FESTMØTE!

DEBATT & INNLEGG

K.F. OG VALGET.

Under og etter valgkampen har jeg diskutert med noen kamerater om KF skulle oppfordre kvinnene til å stemme RV. Jeg har ment og mener fortsatt, (til tross for litt vakling nå) at KF burde ha gjort det.

Kameratene mine mener at jeg tar feil. Men deres argumenter har ennå ikke overbevist meg, derfor skriver jeg et innlegg om det. Og jeg håper at andre kamerater vil kaste seg inn i diskusjonen, sånn at vi kan få en oppklarende og fin diskusjon om dette viktige spørsmålet.

Så til mine argumenter for at KF burde ha oppfordra sine medlemmer og andre kvinner til å stemme RV ved valget:

KF hadde som målsetning å avsløre løftepolitikernes. I "Kvinnefront" var det f.eks. korte intervjuer med en rekke politikere. Og det kom klart frem at bare RV går inn for gratis daghjem til alle barn og sjølbestemt abort. KF stilte opp på flere konfrontasjonsmøter, for å stille løftepolitikernes til ansvar. Løftepolitikernes blei, etter som jeg har hørt, stående ganske avkledd. I dag er det en massebevegelse i gang på spesielt 2 viktige kvinnekrev, nemlig gratis daghjem til alle barn og sjølbestemt abort. RV er det eneste partiet som har stemt imot prisøkning på daghjem i kommunestyrene, og gått inn for gratis daghjem. RV er det eneste partiet som har stilt SV til veggs, fordi de sveik kvinnene i deres kamp for sjølbestemt abort. Alt i alt skulle det ikke være vanskelig å komme med eksempler som viser at RV er det eneste partiet som støtter og går i spissen for disse 2 brennende kvinnekrava. Samtidig er jo RV det eneste partiet som støtter KF.

KF hadde altså som målsetting å avsløre løftepolitikernes. Men burde de ikke samtidig peike på det partiet som støtter disse krava, som står så sentralt blant kvinnene, og i alt arbeid KF driver? For det å ville avsløre løftepolitikernes men samtidig unnlåte å peike på det partiet som aktivt støtter disse krava, er etter min mening å oppfordre til boikott. Trenger ikke kvinnene talsmenn på Stortinget? Jo, kvinnene trenger en talsmann på Stortinget. Det burde KF ha propagandert for. Å ikke gjøre det, er det samme som å si at kvinnene bør ikke stemme, de bør helst sitte hjemme fordi vi har bare løftepolitikere som ikke er til å stole på. Noe annet finnes ikke.

Hvem tjener på ei sånn linje, kamerater?

Røndi.

KOMMUNISTENE I SPISSEN I BERETNINGSDISKUSJONEN ?

KF's 4. Landsmøte nærmer seg, og LAU har sendt ut et beretningsforslag til diskusjon.

Hva skal ei beretning være?

Den skal for det første summere opp viktige framganger og tilbakeganger og gjøre opp med feila. For det andre skal den mobilisere medlemmene til nye spang fremover i arbeidet. Ei beretning er derfor et svært viktig dokument som vil stå som frontens linje i 2 år fremover. Likevel virker det som mange kommunister ikke har studert LAU's forslag og ikke gjort seg opp noen mening om det. Det mener jeg er svært alvorlig, ikke minst fordi det står djupe motsigelser på mange punkter. Jeg skal ikke gå gjennom hele forslaget, men ta opp enkelte punkter for å få reist diskusjonen.

HVORDAN LESER VI BERETNINGA ?

Den ene metoden er å lese gjennom, nikke gjennkjennende til en del situasjonsbeskrivelser og tenke at resten stemmer sikkert andre steder. De som bruker denne metoden vil i store trekk være fornøyd med LAU's forslag. Forslaget inneholder en masse gode beskrivelser av feila våre. En annen metode er å ha som utgangspunkt at vi i lange tider har vært ridd av feil som subjektivism, byråkrati, sektarisme og høyre i politikken og derfor være spesielt årvåken mot slike feil i beretninga. Jeg tør påstå at de som bruker denne metoden i store trekk vil være misfornøyd med beretninga.

Jeg vil ta for meg 3 av kapitlene (de verste), for å skjerpe årvåkenheten og stille motsigelsene så skarpt som mulig.

KF's IS (se beretninga) har bare ei side, den dårlige. De har aldri gjort noe for å reise kamp, de har aldri undersøkt hva kvinner i eller utenfor fronten er opptatt av, de jobber lite eller ikke i grupper, de har ikke laget planer, de har aldri tatt kritikk alvorlig. Det fins ikke engang eksempler på at de har forsøkt. Det ser ikke ut som det har foregått linjekamp i IS. D.v.s. at vi har hatt en tvers gjennom borgerlig ledelse i 2 år. Hvordan de da har klart å se så mye av feila sine når de aldri har tatt kritikk alvorlig må jo bare bli en gåte. Likedan må vi jo spørre hva de gjorde når de f.eks. var på årskonferanser i hele landet (bortsett fra Bergen) i fjor høst, i forbindelse med sommerleiren i vår, rekrutteringa i høst. Hvorfor står det at bare Buskerud DS var i Hokksund når IS også sendte folk, - og med stort hell? Kapitlet om IS er ingen analy-

se. Det kan kanskje oppfattes som en sjølkritikk, uten noe forsøk på å forklare hvor de gale ideene kommer fra, uten å si noe om kampen mellom rette og gale linjer. IS, og spesielt LAU har fått hard kritikk og med rette. Men dette kapitlet viser at forfatterne ikke har forstått den. Ingen klærer å bli mobilisert til å fremme konkret kritikk på godt og vondt av IS, ingen lærer noe om hvordan progressive folk kan gjøre så mye galt.

Kapitlet er preget av subjektivisme, i form av ensidighet og overfladiskhet, sekterisk språkbruk (f.eks. "Vi har vært redd kritikk. Vi har sett enhver uenighet som farlig --" og "IS og DS'ene forhindrer på alle måter at medlemmene fikk diskutere 8.mars politikken") og er først og fremst et stjerneeksempel på at byråkratisk og formelt oppgjør med feil.

Jeg har tatt såpass mye på dette kapitlet fordi en slik "analyse" av eget arbeid må slå ut i analyse av andre områder også.

8.mars ble i Bergen oppsummert som en stor seier. Det samme var tilfelle de fleste andre steder, - f.eks. Trondheim med fordobling fra ifjor. I stedet for å gå grundig inn på rett og galt på slike steder, dreier storparten av kapitlet seg om motsigelser på parolene og sekteriske feil. Samtidig sies det at fremgangen var stor, og to setninger forklarer dette: Mange uorganiserte ble med, og mange steder begynte tidlig å snakke med folk. Rett nok, men hvordan klarte vi dette da? Var de 500 nye i Bergen, de 700 nye i Trondheim blitt med fordi noen tilfeldigvis begynte tidlig å snakke med folk? Var det fordi ingen i Oslo kom på å gjøre dette at vi ikke hadde fremgang der?

Både kapitlet om 8.mars og 1.mai oser av subjektivisme, og resultatet blir ei feilaktig analyse.

Til slutt vil jeg si litt om kapitlet "om møtene" s.10-11 i beretninga. Jeg mener hele dette kapitlet fungerer som et bastant angrep på ei riktig linje for organisering. Det er en lang beskrivelse av arbeidstilen, hvor dårlige og gode sider alt fremstilles som forkeftelig. Eks: "...vi tror vi må ha møter for å diskutere alle de sakene vi skal drive på med. Vi får en rekke saker "sentralt" fra, som vi må diskutere". Er det galt å diskutere planer? Nei, tvert i mot, det er for lite plan i KF idag.

Eks: "Hvem bestemmer hva vi skal gjøre? Det gjør vi sjøl. Det er

gruppa som må ta standpunkt..". Hve med DS og IS? Skel vi ikke ha landsomfattende planer lenger? Eller skal vi ha dem slik at gruppa har noe å ty til hvis de ikke finner på noe sjøl?

Men det verste er ikke det som står der i seg sjøl, - stort sett er det riktige beskrivelser av feila våre. Men når møter i seg sjøl angripes, politiske diskusjoner før aksjoner og på saker som kommer "sentralt" fra angripes, ja til og med organiserte stands og døraksjoner omtales med en foraktelig tone, - ja da skyter pila langt utenom mål. Det står ingenting om at møter er nødvendig og bra når de blir brukt rett, eller hva et godt møte er. Det samme gjelder diskusjoner og behandling av planer. Slapphet og liberalisme i organiseringa blir ikke tatt opp, - tvert i mot oppfordres det sterkt til spontane individuelle initiativ og aksjoner. Det siste kan være bra, men det er først og fremst strømmere organisering, strammere ledelse, strammere sentrale planer vi trenger. Det er en forutsetning både for at vi skal klare å gjennomføre mange og varierte aksjoner, og for å rekruttere og utvikle folk på alle nivå. Først når massene blir organisert blir de en virkelig kraft, sa Lenin, - la oss ikke glemme det. Det er ikke en demokratisk-sentralistisk organisering vi sloss mot, men den byråkratiske arbeidsstilen i hele fronten.

Studer beretningsa nøye, kritiser og send inn sjøl om fristen er ute. Det er Landsmøtet som avgjør!

Hvis ikke kommunistene på alle plan går i spissen, vil vi aldri få ei stø linje i KF, da vil KF aldri bli den masseorganisasjonen vi trenger. At partiet skal lede KF betyr ikke bare at SK skal lede. IS i KF, - det betyr at hver avdeling skal se fronten som sitt ansvar, - se at framgang eller tilbakegang i fronten er avhengig av oss først og fremst. Det er ingen lett oppgave å rette opp alle feila i KF, - men det er lett å begynne. Mange har oppnådd mye allerede, men vi oppnår aldri målsettinga, en dobling til jul, hvis ikke avdelingene og kommunistene i KF går i spissen.

STYRK PARTIETS LEDELSE AV KVINNEMASSENE. - TA ALVORLIG PÅ KF!

